

mental del af samfundets demokratiske rettigheder. Dette standpunkt har socialistisk folkeparti også hævdet, når socialdemokratiske regeringer har foretaget indgreb i overenskomsterne.

En overenskomst bør være et udtryk for det styrkeforhold, der er mellem de to parter. Det giver de mest stabile overenskomster, og hvis en regering griber ind i denne hårfine balance, så lægger denne regering op til ustabilitet og uro i overenskomstperioden.

Socialistisk folkeparti er altså stærkt imod statsdirigerede overenskomster og sammenligner dette med tilstande, som man finder i såvel højre- som venstrediktatoriske samfund.

Uanset om regeringen påstår, at dette lovforslag ikke er et bestillingsarbejde fra Dansk Arbejdsgiverforening, står den kendsgerning tilbage, at det til fulde indfrier de forventninger, som arbejdsgiverne havde til et overenskomstresultat.

Igennem hele forhandlingsforløbet har arbejdsgiverne ført »de korslagte armes politik« og har i realiteten kun ventet på dette regeringsindgreb.

Socialistisk folkeparti finder det endvidere forkasteligt, at man med dette indgreb drager en lang række andre overenskomster uden for LO-området ind i lovgivningen. Mange af disse overenskomstområder står midt i en forhandlingsfase, hvor der er helt klare muligheder for at opnå et resultat, hvilket er fremgået af de mange henvendelser, der har været til arbejdsmarkedsudvalget.

Mindretallet kan med dette betænkning-bidrag ikke gå ind i de tusinder af detaljer, som har været fremme under arbejdsmarkedsudvalgets behandling af lovforslaget, men udvalgsbehandlingen har bestyrket mindretallet i dets opfattelse af, hvordan overenskomstforhandlinger skal foregå i et demokratisk samfund, således som mindretallet her har givet udtryk for.

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget), der indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, ønsker at udtale følgende:

Folketingets indgreb over for overenskomstsituationen er såvel på det principielle plan som i den konkrete udformning forkasteligt og kritisabelt.

Venstresocialisterne deler den opfattelse, som er kommet til udtryk fra bl.a. Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbundet i en henvendelse til arbejdsmarkedsudvalget af 28. marts d.å.:

»Et eventuelt indgreb vil være i strid med lønmodtagernes demokratiske ret til at etablere konflikt mod arbejdsgiverne, såfremt der ikke kan opnås et forhandlingsresultat.«

Et indgreb, der strider direkte imod lønarbejdernes mest fundamentale rettighed: retten til at nægte at arbejde på bestemte arbejdsvilkår, indebærer i sin konsekvens, at tilkæmpede faglige rettigheder kriminaliseres, og at aktionsretten indskrænkes. En sådan udvikling er langsomt, men sikkert sket siden 1975, hvor reglen har været statslig fastlæggelse af løn- og arbejdsvilkår og undtagelsen fri aktionsret. Det er i præcis samme periode, statsmagten med stadig stærkere midler har begrænset lønarbejdernes rettigheder, bl.a. gennem vedtagelsen af blokadecirkulæret, og senest er Tuborg-chaufførerne blevet dømt efter straffelovens § 193, stk. 1, fordi de i forbindelse med HT-konflikten blokerede indfaldsvejene fra Nordsjælland til København ved Hans Knudsens Plads.

I forlængelse af denne statslige fastlæggelse af løn- og arbejdsvilkårene – indkomstpolitikken – fremføres angrebene på eksklusiv-aftaler og enhedsfagbevægelsen med stadig stigende styrke fra indkomstpolitikens varmeste fortalere.

Indkomstpolitikken inderste logik er et slutresultat, der betyder direkte sanktions- eller strafbelagte konsekvenser for overtrædelse af de statslige beslutninger, og den hidtidige udvikling peger som sagt i denne retning.

Lovforslaget er derfor undergravende i forhold til de demokratiske rettigheder og bekræfter venstresocialisterne i den opfattelse, at indkomstpolitikken konkrete indhold naturnødvendigt må blive grovere og grovere for hver ny udgave. At lovforslaget slår alle rekorder i grovhed, er derfor ikke overraskende, ligesom næste indgreb uundgåeligt vil blive strammet yderligere en tand, hvis lønarbejderne ikke går til modangreb. Denne logik udspringer af samspillet mellem indholdet af og indgrebene i aktionsretten. Når arbejderklassen som følge af det forrige indgreb har fået sin aktionsret begrænset, står